

saa man maa kunne have en Forestilling om de Grænser, inden for hvilke den vil bevæge sig. Derfor forekommer det Udvalget rigtig at sætte det, som vi have foreslaaet, at Omkostningsbeløbet skal opgives i alt Fald ved Angivelse af det højeste Beløb, og jeg tror heller ikke, man har nødig i den Henseende at nære nogen Betænkelighed, naar man husker paa, at det er Auktionsforvalteren, der har at sørge for, at dette Punkt berigtiges af Auktionsretsbirenten, at det er Auktionsforvalteren, der har at tilholde Auktionsretsbirenten at komme frem med de behørlige Oplysninger. Hvorvidt de Oplysninger, der gives, maa siges at være fyldestgørende, kommer i Virkeligheden til at bero paa den Kendelse, som Auktionsforvalteren i den Henseende afgiver, og man kan jo nok gaa ud fra, at Auktionsforvalteren lige saa lidt paa det Punkt som paa andre Punkter, hvor der bliver Tale om et Skøn — og der er jo mange Steder, hvor der bliver Tale om et Skøn — vil forlange noget urimeligt end sige noget umuligt. Jeg tror altsaa nok, man kan berolige sig ved Vædringsforslaget, og det har glædet mig at høre, at den meget ærede Justitsminister erkender, at det i og for sig er et Punkt af meget stor Vigtighed, at denne Omkostningssum bliver bragt paa det rene. — Det andet Punkt, jeg skulde tale et Par Ord om, er Vædringsforslag under Nr. 34 til § 38. Efter hvad den højtærede Minister nu har udtalt, navnlig om Finansministerens Stilling til denne Sag, vil selvfølgelig dette Punkt blive gjort til Genstand for yderligere Overvejelser i Udvalget inden 3dje Behandling. Jeg kan altsaa i dette Øieblik ikke udtale mig om, hvilken Stilling Udvalget endelig vil anse det for rigtig at indtage dertil, men nogle Bemærkninger vil jeg tillade mig allerede nu. De gaa i dobbelt Retning. For det første er der Spørgsmaalet om den Anledning, der er til i denne Lov at komme ind paa dette Omkostningspunkt. Den meget ærede Justitsminister mente, at det laa noget fjernt fra denne Auktionslov at komme ind, ikke paa at ansætte Auktionsgebyrerne, men derimod de særegne Bestemmelser om, at en Kreditor, som lader sig Pantet udlægge og saar Udlægsskøde, skulde være fri for at betale Stempelpapir og Halvprocentafgiften. Det, mente den ærede Minister, laa mere fjernt fra denne Lov, og han tilføjede, at det kunde jo være et Spørgsmaal, om der ikke kunde være lige saa god eller maaste større Grund til at søge at komme den Panthaber til Hjælp, som ikke lader sig Pantet udlægge, men lader det bortfælgge ved Auktionen,

fordi han ikke har Naad til at lade sig det udlægge. Den anden Betragtning var Spørgsmaalet om Omkostningernes Størrelse. Hvad nu det første, om denne Sags naturlige Sammenhæng med Lovforslaget, angaar, har Udvalget ment, at det var et Spørgsmaal, som man helt naturligen maatte komme til ved Behandlingen af denne Lov, at der er flere Bestemmelser i Loven, som helt naturligen føre til at komme ind paa dette Spørgsmaal. Jeg vil sige, at noget af det, hvorved Lovforslaget efter min Mening fortjener Anerkendelse i første Række, er netop det, at det indeholder Bestemmelser, der, om jeg saa maa sige, betrygge eller værne om Pantekreditorenes naturlige Rettigheder som Pantekreditorer. Jeg sigter herved til, at her jo forestrives, at en ikke kan holde Auktion, uden at de i Sagen interesserede, og altsaa navnlig Pantekreditorerne, saa Lejlighed til at gøre deres Indflydelse gældende paa Auktionsvillaaarenes Affattelse og til at paase deres Interesse. Jeg sigter herved til, at Lovforslaget foreskriver, at naar en Auktion saaledes er sat i Scene, have alle de interesserede, navnlig Panthaberne, Ret til at forfølge Sagen og kunne forlange Auktionen fortsat, dersom Auktionsretsbirenten vil frasalde den begærede Auktion. De behøve ikke at forfølge fra ny af, nej, de kunne indtræde i den paabegyndte Auktions Forfølgelse og saaledes gøre deres Ret gældende. Jeg sigter herved til, at man i Lovforslaget for saa vidt ogsaa har værnet om Pantekreditorerne, at man har slaaet den Sætning fast, at der er ingen, der kan forlange, at Hammerslag skal gives, altsaa at Ejendommen sælges, naar han ikke har reel Interesse i, at Salget finder Sted. Man kan ikke gøre det til Skade for dem, som virkelig have reel Interesse, navnlig altsaa til Skade for Pantekreditorerne, og jeg sigter endelig til denne § 38, hvor Regeringen jo i Forslaget ikke blot har hævdet den nu bestaaende Regel om, at Udlægshaveren, der har rekvireret Auktionen, kan, naar der ikke gøres tilstrækkelig højt Bud, ved selv at gøre Bud bringe det dertil, at han kan saa sig Ejendommen udlagt for det af ham gjorte Bud, men er gaaet et Skridt videre, netop i sin Værnen om Pantekreditorenes Interesser og i naturlig Forbindelse med de andre Bestemmelser, hvortil jeg tidligere sigtede, herved, at der er givet enhver Panthaber Ret til at forlange sig Ejendommen udlagt, uagtet han ikke har været Udlægshaver tidligere, naar der blidt er, som det hedder, budt ind i hans Fordring. Alle disse Bestemmelser synes ganske naturlige og rigtige. Den Omstændighed, at en Tredjemand kaster sig over Ejendommen, den Omstændighed, at Debitor